

DIGNUS EST AGNUS, QUI OCCISUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM. Apoc. V. 12.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

V. ÉVF. 1904 10. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI. ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM.

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIDÁRS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Az erősek kenyere. — Kisérjük a beteghez a szent utravalót! — A nürubergi öröklámpa. — Eucharisztikus mozgalom Konstantinápolyban. — Mindenszentek. — Hogy tért meg egy lelkes anglikán. — Mária-évre. — Megható jelenet. — Az összeküvés. — Vegyesek. — Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya. — Kimutatás a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1904-dik évben ajándékozott tárgyakról. — Oltáregyesületi ügyek: A váczi Oltáregyesület Értesítője. — Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Irodalom. — Hirdetések.

Az erősek kenyere.

DÉLY szellemre valló, igazán találó nyilatkozatot mondott egy a katolikus hitigazságoknak megnyert khinai bölcselő. A katolikus vallás története — úgy mond ő — az égben a teremtő Isten ujjával, e földön pedig Jézus Krisztus vérével van megírva, megörökítve. A hitetlenek hiába mártogatják tollukat epébe, hogy Egyházunkat gyalázzák, tönkretegyék; céljukat sohasem fogják elérni, ha mindjárt éjjel-nappal olvassák is műveiket léprement emberek. Jézus vére szakadatlanul fönttartja vallásunkat, Egyházunkat a maga eredeti frissességében, épségében, erejében.

Jézus vére folydogál az Oltáriszentség közvetítésével jegyesének, az Egyháznak ereiben. E vér az Eucharistia révén életet visz a legfélreesőbb, ismeretlen tájakra. Ez békíti ki az Egyházzal a szakadárokat. Tényezője az Egyház minden irányu csodálatos működésének. Jézus vére szenteket nevel; ez képezi a «vértanuk erősségét»; ez a «szüzek éltető bora». S e vér — ott folydogál a bakó bárdja alatt, melynek csapása hitünknek valamelyik vértanuját éri; s e vér vegyül a lelkek üdvén munkálkodó hithirdető veritékébe. Így tehát igazat kell adnunk Tertulliánnak s nem is csodálkozhatunk állítása fölött, hogy vértanuinak s hitvallóink vére, veritéke képezi a kereszténység magvát. Hiszen mindenüvé magukkal viszik az Eucharistiát!

A Golgothán kiontotta vérét az emberiségért az isteni Megváltó. Áldozatot, kiengesztelő, megváltó áldozatot mutatott be mennyei Atyjának ott a kereszten. S ez a nagyszerű áldozat naponként ismétlődik oltárainkon. A katolikus Egyházban kétféle áldozat szakadatlanul folytatódik: az egyik az oltáron, a másik a vesztőhelyen, a vérpadon. S épen e két jelenség kétségbevonhatatlan megkülönböztető jele a mi Egyházunknak, vallásunknak a többiekkel szemben. Azok nem bírják Krisztus vérét áldozatul az emberek üdvéért;

ez csak a «Christophora Ecclesia» kiváltsága. S ép ezért ereikben nincs is vérük kiontásul — vizontszeretetből Isten iránt; ez ismét csak a vértanukat nevelő Ayaszentegyházunknak jellegzetes vonása.

A katolikus Egyház immár 19 évszázadon keresztül szemtanuja volt a kebelében lefolyt nagyszerű, hősiességnek. Az isteni és felebaráti szeretet az Üdvözítő tanítványainak szívében annyira fokozódott, hogy fölül-emelkedett az addig ismert határokon, s oly vonásokban nyilatkozott meg, hogy abban a végtelen isteni szeretetnek művét kell keresnünk. Igen, csakis az égből eredt tűz, melyről Üdvözítőnk tett említést, volt képes a «szeretet vallása» hű követőinek szívében ennyire felszítani a szeretet lángját.

Bámulatos vértanuinak ugy az Egyház első századaiban, az üldözések viharajban, mint későbbi időkben az elnyomatás s egyéb viszonyosságok alkalmával tanusított hősiességük. De hát épen Jézus vére adott erőt, bátorságot nekik, hogy tulajdon vérüket áldozzák, ontsák őérette.

Tudták ezt nagyon jól az egyházüldöző zsarnokok, s azért kiadták a parancsot a börtön őreinek, hogy vigyázzanak, nehogy valaki becsempészsze az elítéltek közé a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Az elmúlt század közepén lefolyt anami egyházüldözés alkalmával pl. szigoruan meghagyta a zsarnok király a poroszlóknak: «Vigyázzatok, nehogy valaki Jézus tanítványaihoz juttassa azt a varázskenyeret, mely őket a fájdalmak iránt érzéketlenné teszi».

De talán azt hiszi valaki, hogy a vértanuk, a hithősök kora már lejárt?! — Korántsem! Egy pillantás a katolikus missiókra s meggyőződünk az ellenkezőről.

Hithirdetőink önfeláldozása kiterjeszkedett az egész földkerekségre. Elviseltek minden fáradaimat, végigszenvedtek mindenféle halálnemet. Ott látjuk őket, a mint Kosntantinápoly börtöneiben fulladoznak; vagy a mint Afrika benszülöttei dobják őket a folyóba; vagy a mint Japán dombjain ontják ki az Üdvözítőnek ereikben folyó vérét; vagy a mint Amerika őserdeiben hálaéneket zengedezve lehelik ki életüket a vadak csapása alatt; vagy a mint Ausztrália bélpoklosai közt emésztődnek lassu haldoklással. Ugyan van-e sivatag. őserdő, sziklaszirt az Oczeán mentén, melyen — ha még oly jelentéktelen is a politikában s kereskedelembe — ne mutogatnák a keresztény szeretet vértanuinak sirját?!

S mig ez az önfeláldozó szeretet, Egyházunknak ezen éltető eleme, a sok vérontás által kiapadni látszik, ott látunk az Egyház ölen különféle szerzetesrendeket alakulni, melyeknek tagjai a testi-lelki nyomorban sanyalódó emberiség szolgálatára áldozzák fel magukat. Szép és dicső dolog a vértanuság; de ezeknek önfeláldozása nem közelíti-e meg a vértanuk hősiességét? Sőt talán bizonyos tekintetben fölül is haladja. Mert, ha nagyfoku bátorságra van szükségünk, hogy vérünket ontsuk ki hitünkért: nem kell-e

nagyobb hősiesség arra, hogy egész életünket áldozzuk föl — szüntelen égő áldozatként.

S honnan ered a hősiés önfeláldozás emez önzetlen szelleme? Megfelel rá a nagyhirű Wiseman biboros. «A katolikus hősiesség nagy eszméi az oltáron születnek, vagy jobban mondva az oltárnál adatnak fölülről. Ott mond le a világról csendes imáiban az előkelő hölgy; ott tűnődik a fiatal áldozópap Tonking kardjai és tüzes fogói fölött és határozza el magát, hogy megszerzi a vértanuság koronáját. Ott könnyűek lesznek az áldozatok, melyek bármely más helyen nehezek volnának.»

Vértanuinak hősiessége, hitvallóink bátorsága s buzgalma, szerzeteseink önfeláldozása tehát bámulatba ejt ugyan bennünket, de érthető előttünk, ha meggondoljuk, hogy azok a «vértanuk erősségével» vértették föl magukat, az «erősek kenyérével» táplálkoztak: más szóval az Eucharisziából merítették erőt, bátorságot, lelkesedést — életet.

Csupán néhány példával* szeretném igazolni, mily nagyra becsülték hithőseink a legmélt. Oltáriszentséget.

1. Egy nemeslelkű hithirdető érkezik Karthagenába, hogy Jézus Krisztus tanait hirdesse. A néger rabszolgákat megpillantva, föléled szívében a vágy, hogy e szerencsétlen fajnak vigasztalására szentelje magát. De honnan veszi a lángot, mely képes volt szívét a szeretet tűzhelyévé szítani? Az oltárról. A szentmise bemutatása közben, a szent áldozás után, az eget és földet híván tanuiul, olvassa föl hősiés fogadalmát: «Én, Claver Péter, a négerek szolgálatára szentelem magamat...» Barátjuk, atyjuk, megváltójuk lett. A «rabszolgák rabszolgája» lett; így nevezte magát. Még életének utolsó leheletében is ott találjuk a porondon, melyet hősiés önfeláldozásának szintercül választott.

2. India apostola, Xavéri szent Ferencz is az Eucharisziából merített erőt s boldogságot. «Elég, Uram, elég!» kiáltotta föl több ízben elragadtatásában azon boldogsága fölött, melyet az oltár zsámolyánál talált. «Kész volnék a világ végére elmenni, hogy egy lelket megmentsek, ha mindjárt életembe kerülne is» — ezt hangoztatta. Apostoli működésében nem ismert fáradalmat, a veszélyek és szenvedések sem nyugtalanították. Az isteni szeretet tüze lobbantotta föl szívében ennyire az önemésztő buzgóság lángját.

Keletnek ezen apostola mondotta azon nevezetes szavakat: «A hithirdetőnek legnagyobb nélkülözése az, hogy nem ünnepelheti mindig a szent titkokat, s hogy a mennyei kenyeret sokszor nélkülöznie kell; pedig az Eucharisztia erősíti az emberi szívet s ez a hithirdető egyetlen vigasza az életnek szenvedései és viszontagságai közepette».

* V. ö. Huguet: Die Andacht zur heiligen Eucharistie in Beispielen. Regensburg 1864; S. 326, 271—272, 328.

3. Még egy történetet az újabb időkben! Börtönbe került egy Cochinchinában működött hithirdető. E nemes gondolkodású hitvalló beszélt el, mily nagy volt öröme, midőn börtönében körülbelül két évi kínlódás és nélkülözés után abban a szerencsében részesült, hogy az Ur testét magához vehette. De halljuk magát ezen hithősünket!

«Oly látogatásra lettünk méltalva, mely végtelenül drága, becsesebb, mint a világ nagyjainak látogatása. Maga Jézus Krisztus jött börtönünkbe, hogy bennünket, az ő ügyének harcosait, az erősek kenyérével tápláljon. Az előestén meggyóntattuk hitbuzgó társainkat. A következő napon, hajnalhasadáskor egy benszülött pap, kit erre titokban fölkértünk, jött a börtönbe s teljesítette legfőbb vágyunkat; azon ürügy alatti nyert bebocsátást, hogy ismerőseit látogatja meg. Mindenkor nagy szerencse ugyan a hívő lelkekre nézve, ha Krisztus testét magukhoz vehetik: de a szent áldozásban részesülni, mikor oly régóta voltunk távol az oltártól; bilincsekbe verve áldozni lánczok csörgése közben, melyeket Jézus kedvéért hordozunk; a börtönben, üldözőink felügyelete mellett, de az ő tudtukon kívül s határozott parancsuk ellenére, áldozni, mikor a halálos ítéletet várjuk napról-napra — ez oly szerencse, hogy azt szavakkal nem lehet kifejezni».

Igy folytathatnám a szebbnél-szebb, szemenszedett történetek felsorolását; de legyen elég ennyi.

Ime, mire képesíti a «vértanuk erőssége», az «erősek kenyere» az eucharisztikus lelkeket! Nem csoda! Hiszen már a nemzetek apostola megmondotta: «Mindent megtehetek az által, ki engem megerősít». (Filip. 4, 13.)

Hitetlenek! Ne huzzátok meg a lélekharangot Egyházunk fölött! — Kishitűek! Ne aggódjatok Egyházunknak sorsán! — A meddig velünk van a «szeretet szentségében» Jézus teste és vére s ily hősöket nevel — addig nincs okunk csüggedésre, aggodalomra, pláne kétségbeesésre. Már pedig az Üdvözítő megígérte az ő Egyházának: «Ime én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig». (Máté 28, 20.)

Till Kálmán.

Kísérjük a beteghez a szent utavalót!

I.

LELKEM elmereng rég letűnt időkről, szebb korról; a képzelet szárnyán elröppen idegen tájakra, nevezetesen Spanyolországba s Franciaországba, lelkesedést meríteni a nép élő hitéből ott, hol most az üldözés vihara szeretné tönkretenni az Egyházat, jeges fuvallatával letarolni mindent, mi Egyházunk intézményeiben oly szent, oly üdvös, oly fönséges...

Tessék velem tartani!

Allapodjunk meg utközben s térjünk be *Francziaország* egyik nagyobb városába!...

Hallga! Micsoda zaj? A hadi trombita harsog s a dob kimérten pereg. Hallod-e a vezénylő tiszt szavát: «tisztelegj! térdre!» Látod-e, a mint e parancsszóra a legénység egytől-egyig leborul s a tiszt kardjának hegyével a földet érinti?

Micsoda hatalmasság az, ki előtt a franczia hon büszke védelmezői ennyire megalázzák magukat? Talán egy franczia tábornok, vagy talán táborszernagy az illető? Vagy talán a köztársaság feje? Korántsem. A polgári s katonai hatóság legfőbb képviselői előtt állva marad a sereg. Hát akkor mi történik itt?!

Egy csengetyűnek hangja tette az őrséget figyelmessé; igénytelen menet tűnt föl az uton; néhány lámpa és gyertya pislog, egyszerű mennyezet alatt egy pap lépdel, aranynyal bevont ezüst edénnyel kezeiben. Az emberi szem nem vesz észre többet. Azonban szent Mauritius, N. Károly, szent Lajos stb. hite áthatol a leplen s a ciboriumban fölfedezi a kenyér színe alatt a seregek hatalmas Urát! A menet megáll, a pap áldást ad az Oltáriszentséggel a térdreboruló őrségre. Főlebbvalójuk parancsára kilép közülök két katona; közrefogják a papot s elkísérik a legfölségesebb Oltáriszentséget a beteg házáig.

Igy követelte ezt a franczia hadseregben régi idő óta a napi parancs. S ha már a katonák is ily nagy tiszteletet tanusítottak a szentségi Ur Jézus iránt, képzelhetjük, mi mindent követtek el a polgárok, hogy a szentségi Jézusnak a beteg házába való bevonulását minél fényesebbé s emlékezetesebbé tegyék.

Ime, ily ragyogó állapotok voltak *Francziaországban*! S a forradalmak ismételt lezajlása sem igen volt képes csökkenteni a nép hithűségét. De a mit maga a forradalom el nem ért, azt elvégezte a nyomában járó vallásbeli indifferentizmus s a törvényileg védett atheizmus vésztojósló, szomorú korszaka. Lényegesen megváltoztak ott azóta az állapotok. Tudjuk jól, milyen sorsra jutott *Francziaországban* a kath. Egyház.

Spanyolországban, ha a hadsereg a szent utravalót vivő pappal találkozott, ugy szokásban volt, hogy a zászlót keresztbe fektették az uton s a pap azon haladt keresztül. Ha esetleg egy spanyol grand, vagy maga az uralkodó kíséretével szembejött a szentséget vivő pappal, akkor mindnyájan leszálltak kocsijukról vagy lovukról és gyalogszerrel követték a szent utravalót rendeltetési helyére. Nemde szép szokás?! De mit ér, ha manapság már divatját multa! Tisztelet a kivételnek!

Régen-régen az ily megható jelenetek napról-napra ismétlődtek a nagyobb városok utczáin, az emberek épülésére s angyalok gyönyörűségére.

De nemcsak egyes vidékeken divott e szép szokás, hanem az egész

kath. világban ismeretes volt. Mindenfelé körmenetileg, nagy pompával, zászlók elővitele mellett, égő gyertyával kezükben kísérték a jámbor hivek a beteghez a szent utravalót. Néhol kiváló pompát fejtettek ki ilyenkor, hogy a hivek tiszteletét és szeretetét a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt még inkább fokozzák. S az ily menetekben a társadalom minden rétegéből résztvettek a hivek, főrangúak úgy mint az egyszerű nép; valamennyien vetélkedtek, hogy hódolatukat a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt kimutassák.

A hódolatos tiszteletnek eme nagyszerű nyilvánulását szemlélve, meglepődve állottak meg a járó-kezők. Legtöbben áhitattal letérdeltek vagy legalább lehajtották fejüket s úgy imádták a Legszentebbet. Mások a hit és emberi félelem közt ingadozva szemmel láthatólag zavarban voltak, levették ugyan kalapjukat, de kettőzött léptekkel igyekeztek a helyszínről tovajutni. Ismét mások s ezeknek száma elenyészően csekély volt, közönyösséget színeltek, de nyugtalan tekintetük elárulta lelkiismeretük furdalását. Az ajtók s ablakszárnyak kinyíltak mindenfelé a menet közeledtére; s a ki tehetett, csatlakozott a menethez, a többiek áhitattal imádták a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Az üzlethelyiségeket becsukták s míg a menet elvonult, néhány pillanatig ünnepies csend honolt.

Hogy minél ünnepélyesebben lehessen a szent utravalót a beteghez kíséreni, a legtöbb városban megalakították *a szent utravaló társulatát*. E társulat tagjai, égő gyertyával kezükben, követték az isteni Barányt, a merre csak ment. S mily öröm töltötte el szívüket, midőn látták, hogy buzgólkodásukat siker koronázza!

Talán fölösleges is még külön szólni arról, mily nagyszerű benyomást tehetett a hithűség ilyen páratlan megnyilatkozása, hitüknek ilyen bátor megvallása a nép minden rétegére. Vallásos meggyőződésüket bátran kinyilvánították, nem ismertek emberi félelmet.

Mennyi megkapó jelenet ismétlődött ilyenkor! Mennyi kegyelemben részesültek a hivek a legméltóságosabb Oltáriszentségnek ily ünnepies menetben való nyilvános vitele folytán!

Tudták ezt nagyon jól az istentelenek; miért is, fáradságot nem kimélve, mindent elkövettek, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségnek nyilvános és ünnepies vitelét meggátolják. S fáradozásuk, aknamunkájuk — sajnos — sikerrel járt. Lassan-lassan, kénytelen-kelletlen beletörődtek a hivek ebbe is.*

(Folytatása következik.)

* V. ö. Huguet: Die Andacht zur heiligen Eucharistie in Beispielen. Regensburg 1864. S. 372. E műből vettem e dolgozat II. részében felsorolt példákat is.

A NÜRNBERGI ÖRÖKLÁMPA.

(Fordítás németből.)

Nürnbergbe járva könyben állt szemem A lázadások dulta téreken.	«Alap van erre — mondták ők nekem — S pénzből ég most nappal s éjjelen.»
Templomba mentem, vigaszt nyerni itt, S üres volt, rég-elűzték hiveit.	Csak néztem, néztem, hol a mécsre fent, Hol meg a helyre, melyen Ő pihent;
A régi fénynek elszórt romjai Csak pusztulásról tudtak szólni.	És lám, az Úr szeliden egy perczre rá Nagy boszúságomat eloszlatá.
De egy oldalhajóba' hirtelen Fényár ragadta meg tekintefem.	S én szóltam: «Könyörülj meg, Istenem, Fiadért e sok rossz emberen!
Ő nem az Úr, az öröklámpa volt, Ő nem a nap, csak egy szelidke folt!	Szived irgalmasan megesve rajt' Vezessed őt hitükhöz vissza majd!
Bámulva néztem, mondtam is nekik: «Miért van, hogy e mécsesf égefik?»	Foglaljad újra el itt trónodat, És hintsed messze szét áldásodat!

Ne égjen itt e lámpa hasztalan
Szerelmedet hirdesse hangosan!

Milbich Tamás.

Eucharisztikus mozgalom Konstantinápolyban.

Az Ős keresztény Bizánczban, az aranytól csillogó boszporusmenti világ-városban, az izlam fellegetvárában 1880-ig nem jelenhetett még meg az utcán katolikus pap a nélkül, hogy a kigunyolás, meggyalázás, sőt megkövezés veszélyének, ne tegye ki magát. Vakmerő vállalkozásnak tetszett ennél fogva, midőn buzgó lelkek egy katolikus centrumot, egy missió-házat alapítottak, a mohamedanizmus fővárosában s mégis 20 év alatt a katolikus hit s az Eucharisztia tisztelete váratlan és csodálatraméltó lendületet vett a milliónyi pogányság közepette.

A katolikus vallás ez örvendetes térfoglalását nagyrészt a Mária mennybemeneteléről czimzett Ágoston-rendnek, az assumptionistáknak lehet tulajdonítani. E rend 1882-ben Vanutelli bibornok ajánlatára alapította missióházát Konstantinápolyban.

Megjegyzendő, hogy a görög szakadároknál Mária tisztelete még sokkal nagyobb, mint a katolikusoknál; nevezetesen Mária mennybemenetele főünnepük, bizonyos tekintetben görög nemzeti ünnep. Ennek köszönhető, hogy az assumptionisták rendjét a szakadár keresztények is úgy mint a szlávok, görögök, szirek, koptok, örmények és nesztoriánusok némi elfogulatlansággal lehetne mondani, szívesen fogadták. Mégis a keleti egyháznak a nyugotival való egyesülését első sorban az Eucharisztikától remélik. Az

uniónak, a keleti egyházak és Róma egyesülési művének, XIII. Leó kedvencz eszméjének, a tabernakulum mellől az Oltáriszentség trónjától kell diadal-
utra indulnia.

E gondolatot szolgálja az «Unitas» nevű egyesületei, melyet XIII. Leó pápa azon kitüntetésben részesített, hogy legfőbb protektorátusát ő maga vállalta el. A nagy pápával együtt öt bibornok lépett az egyesületbe s öt hét alatt 50 püspök és érsek lett tagja az egyesületnek, mely az Oltáriszentség imádása révén akarja összeforrasztani azt, a mit az emberi önzés a lelkek és a kultúra nagy kárára szétszakított.

MINDENSZENTEK

Im, fölszakad a mennyország kapuja
S leroskadok a fényözön miatt,
S a sárguló harasztra leborulva
Csodás igézet éri ajkamat.
Himnuszba förni, dithirambra kelni,
Magas zsoltárba fogni vágyom én;
És nem tudok egy gyöngé szóra lelni,
Köszönteni, te fűvilági fény!

Im, egy sereg csillag-ruhájú szellem
Lebeg amott a holdak táborán;
Arczuk mosolygó, rajta tiszta kellem,
Mint szűzi nász legelső aikonyán.
Köröftük édes dallam árja zendül,
Hang nélküli, bájos harmónia,
Mint a midőn az ébredő ligetből
Felénk hat a virágok sóhaja...

Ti szálltok ott, kiket a föld hatalma
Meg nem tudott egykor hajlítani,
Kiket vérző sebekben roskadozva,
Be nem győztek pokolnak karjai,

Kik a nyomornak, kinnak és halálnak
Bátran szemébe nézni mertetek,
S habár a földnek kincse, fénye vártak,
Ti egyszerűk s szegények lettetek.

Királyok, pórok, szolgák és nagy urak
Egy célra törve: hősi harcosok,
Lemondva a magányba elvonulnak,
Avagy kezükben szent zászló lobog;
Vérük kiontják, hogyha kell, a harcban
Hitért, hazáért, mások üdveért,
Vagy a homályban csöndben, elhagyottan
Zokognak a világnak bűneért...

E hősi lelkek rajzanak felettem,
Amott az ég tündöklő boltívén!
Mint a merengő hattyu, néma lettem.
Hogy láttam őket gyarló ember, én,
Dicső honuknak egy csekély sugára
Szememre bűvös ködfátyolt vona —
S kábulva lépek ösvényem porára
Kopár vidék bolyongó vándora!...

Bán Aladár.

Hogy tért meg egy lelkes anglikán.

HABER VILMOS mint költő, szónok és hitbuzgalmi író a katolikus egyháznak a XIX. században egyik legnagyobb dicsősége. 1814 július 28-án született Calverleyben, Bradford mellett. Teljes hivatással a theologia tanulmányozásának szentelte magát s az angol főegyház buzgó hive volt.

Még mint fiatal anglikán pásztor, könyvet írt az angol egyház régisé-

geiről, a melyben még határozott ellenszenvet tanusít a katolikus egyházzal szemben. Azonban minél mélyebben tanulmányozta a protestantizmust,

Émlékezzetek a szegény lelkekről!

annál több ellenmondást és visszásságot talált benne, mi szívét mély szomorúsággal töltötte el.

Kétség és lelki harcok között utazni indult s utjában Rómába jutott;

itt hatalmas benyomást tett rá XVI. Gergely pápa, midőn trónján az Oltáriszentség láttára, melyet áldoztatásra hoztak feléje, átszellemült arczczal könyek közt borult le, hogy Urát kenyérszinben imádja.

E hatalmas látvány annyira meghatotta Fabert, hogy önkénytelenül kitört belőle a vallomás: «Valóban szenthez hasonló».

Visszatérve hazájába, az elton-i hitközség lelki gondozását bizták reá, mely hivatalában fáradthatatlanul működött. Rövid idő alatt megszerezte híveinek teljes bizalmát és szeretetét, de a jó viszony hirtelenül megszakadt. Egy este ugyanis Faber beteghez ment, hogy neki az Urvacsoráját elvigye. Ekkor hirtelen mintegy mennyei látomás, azon meggyőződés járta át lelkét: «Az, a mit te magadnál hordasz, nem az Oltáriszentség, mert te nem vagy igazi pap». A legközelebbi vasárnapon: 1845 november 16-án a szószékre lépett s egybegyűlt híveinek kijelenté, hogy ő erős meggyőződése szerint nem tagja az igaz egyháznak s most ehhez, a római katolikus egyházhoz akar térni. E kijelentés megdöbbenetete a protestáns hitközséget; a presbiterek és a hitközség legelőkelőbb tagjai mindent elkövettek, hogy Fabert elhatározása megváltoztatására bírják; kijelentették, hogy bátran prédikálhat legjobb meggyőződése szerint, csak maradjon náluk. De Faber ellenállt a kísértésnek, lemondott jövedelméről és Nordhamptonba ment, hol az apostoli vikárius, Wareing őt a katolikus egyházba fölvette.

Ha Faber már mint protestáns az Isten dicsőségének és lelke üdvőségének élt, ugy most, midőn már nem nehezedett lelkére a kétségek terhe, egész örömmel és odaadással követhette szívének e belső vágyát, mint azt a katolikus egyház annyira kívánja. Néhány társával, kik vele léptek ki az angol főegyházból s lettek katolikusokká, Birminghamba ment s ott mintegy kolostori visszavonultságban közös életet éltek. 1848 február 17-én Faber társaival a Neri szent Fülöp által alapított oratoriánusok kongregációjába lépett.

Már a következő évben megérte azt az örömet, hogy e rend Londonban és Birminghamban letelepedhetett s az angol fővárosban Faber került a ház élére, hol 14 évig oly munkásságot fejtett ki, mely a katolikus világ előtt felejthetetlen lesz. Ezren fordultak hozzá tanácsért, számtalannak mutatta meg az Isten egyházához vezető utat; s e munkájában nem bizonygatott és vitatkozott hosszan, hanem a lehető legegyszerűbben és a legszeretőbb szívvél adta elő a katolikus tant.

Azonban legnagyobb hirre irataival tett szert, melyek közül legnevezetesebbek: «Mindent Jézusért», «A legméltóságosabb Oltáriszentség», «A drága szent vér», «Betlehem» stb. Megjegyzendő azonban, hogy a művek nem valók kivétel nélkül mindenki számára. Faber mint büszke sas igen gyakran a legfelsőbb régiókban mozog, hova sokan nem képesek őt követni. Érdem-dus életét 1863 szeptember 26-án fejezte be Londonban.

MÁRIA-ÉVRE

(1854—1904.)

Mit nekem, ti rózsák labirintja?...
Hulljatok ma az ő lábához!
Az Isten-terhet rejtő Rózsának, —
És fogjatok vig zsolozsmához:
Ave, Immaculata Conceptio!

Mit nekem, te liliomok szépe?
Hagyd el a Libanon oldalát!
Jer, jer Krisztus arája kezébe,
Rebegd, suttogd az öröm dalát:
Ave, Immaculata Conceptio!

Mit nekem, te libánon czedrusa?
Erősebb örök czedrusoknál,
S gyöngédebb ő, mint rózsá-palánta
Jerikhóban nyílt hajtásoknál:
Ave, Immaculata Conceptio!

S mit nekem, tengerek óceánja?
Ő maga: a fenger keserve;
Az örvénylő tengerek csillaga,
Az őt hívók utját jelölve:
Ave, Immaculata Conceptio!

És te föld, kit megszállott az ősbűn,
Mit nekem, te hitvány földi sár?
Kire ősbűn, atyáké nem szálla,
Ő az egy, fényes hajnalsugár:
Ave, Immaculata Conceptio!

Üdvözlégy, oh Szentlélek arája,
Krisztus vérenek anyateje!
Ki oly hibátlanul fogantafál,
Mint Isten, Üdvünknek kuffeje:
Ave, Immaculata Conceptio!

Alázd meg magad, te vakító nap!
Te csak az ő nászruhája vagy:
Csillagrajok, koronába jertek!
S légy boldog hold! lábai alatt:
Ave, Immaculata Conceptio!

Mit, mit nekem, teremtet világok,
Mária a dolgok remeke:
Ő hordozá, kif száz világ nem bír, —
Kinek ajkam hő dalt rebege:
Ave, ave Immaculata Conceptio!

Nagyfalusy Lajos.

Megható jelenet.

A SZÉP PÉLDA, melyet itt megemlíteni szándékozom, kézzelfogható bizonyítéka annak, mennyi jót tehet egy keresztény nő, ha mint a jótékonyság angyala járja be a szegények kunyhóit, a külvárosok zsufolt pinczelakásait és padlásszobáit, hogy mindenütt csillapítsa a testi-lelki nyomorúságot.

Bizonyos faluban élt egy szegény öreg ember. Nem akart tudni Istenről, legalább is ezt hajtogatta régóta. S e szerencsétlen betegen feküdt. Szerencséire leánya hívő lélek volt. Midőn látta, hogy atyja végső veszélyben forog, paphoz fordult. A pap jámbor fiatal hölgyet küldött a szegényes lakásba. Ezen előkelő hölgynek szokása volt a szegény betegeket ápolni, őket kiszolgálni, miközben utat-módot talált arra is, hogy velük az örök életről beszélgesse.

A betegség hosszan tartott s fájdalmas volt, de egyuttal vigasztaló ugy a betegre, mint ápolójára nézve, ki oly gyöngéd gondoskodással vette körül. A beteg csakhamar engedett jótevője intéseinek: meggyónt s ezentul béke honolt szívében s e körülmény nagy örömei töltötte el.

Halála előestéjén, alig hogy önkivületi állapotából kissé magához tért, összeszedte a beteg minden erejét s derült hangon énekelte a keresztén függő Üdvözítőnek magasztos szavait: «In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum!» Többszörösen ismételte e szavakat. Aztán megkérdezte a gyóntatót, helyesen cselekszik-e, hogy ily válságos pillanatban énekel. «Testvéreim! — viszonzta a pap — a gonoszok félelemmel mulnak ki; az igazak azonban Istennek barátjai; nekik nincs mitől félniök; örvendezéssel, ha ugy tetszik, énekelve halhatnak meg.» — «Ah», folytatta a haldokló, «ezen ének oly kedves volt atyámnak, sokszor kellett neki énekelnem, mikor még gyerek voltam. Egész este atyámra gondoltam. Lányom, ne feledd el ezen éneket! In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum!»

Végórája közeledett. Meggyújtották a gyertyákat. S az öreg áhitattal hallgatta a haldoklókért mondani szokásos szép imákat, melyeket hozzátartozóinak könyei között végeztek a pap s a jámbor hölgy, ki angyalként állott mellette betegségében s halálos küzdelmében. A szegényes ágy előtt térdrehullva, szentül végezte dolgát e hölgy. Buzgó imái — ha szabad magunkat így kifejeznünk — kopogtattak a menny kapuján, a hová szegény barátja már érkezett. A haldokló nem volt szeretetlen, mindig nyugodt volt, csak a halált várta türelmetlenül, minthogy jól tudta, hogy czélon van s nem fog fölgyógyulni. A keresztet csókolgatta: nem is vette le róla többé se szemét, se ajkait. Szívöl ismételte e szavakat: «Jézusom, Jézusom, teljes szívemből...» Azt akarta mondani: teljes szívemből csatlakozom ezen imához. Teljes szívemből föláldozom neked szenvedésemet s életemet. Édes Istenem, teljes szívemből szeretlek téged, bánom bűneimet s irgalmadba ajánlom magamat. In manus tuas Domine, commendo spiritum meum!

De nézzük csak, mi történik most! Ezután következik csak az igazán nagyszerű, megható jelenet!

Az imák végeztével fölemelkedik a jámbor hölgy, megfogja a haldokló kezeit s füléhez hajolva mondja: «Barátom, jól tudja, mennyire szerettem s mily buzgón törekedtem kiszolgálni; maga most Isten kegyelmében van: adja áldását rám s gyermekemre!» Erre letérdelt s a haldokló, kinek kívánságát előadta, fölemelkedett; a pap támogatta, ki szemtanuja volt ezen nagyszerű jelenetnek s könyekre fakadva szemlélte a történőket. A haldokló kezeit jótevőjének feje fölé tartotta s a pátriárkák méltóságával mondta: «Igen, jóságos urnőm, megáldom önt, gyermekét s mindenkit, ki kedves ön előtt. Adja Isten, hogy annak idején époly nyugodtan hal-

hasson meg, mint én.» Erre visszahanyatlott, a keresztet még egyszer megcsókolta, nagyot sóhajtott s ezen utolsó sóhajjal lelke megszabadult a test kötelékeitől.

Kíváncsi valaki, ki volt ezen előkelő hölgy, a szegények és betegek valóságos védangyala? Egy francia grófnő. Neve nincs följegyezve, mert végtelen szerénysége tiltakozott ez ellen. Huguet után: *Till K.*

Az összeesküvés.

AZ ORSZÁG határszélén levő P.-ban a dom órája elütötte már a tizet s a néptelen utcák csöndjét nagyritkán zavarta csak meg egy-egy elkésett alak lépteinek zaja. Mélységes nyugalom borult a kies városra s a nappali zürzavar és ideges küzdelem helyébe a zavartalan béke uralma lépett, mintegy jelképezve a lelki békét, mely a hívő katolikus város lakosságát jellemezte.

Egyszerre csak nyikorog egy kapu s kisurran rajta P. legkritikusabb s legfölvilágosodottabb polgára, Kákay. Fontos ügyben járt, a «Fölvilágosodás» páholy ülésén vett részt. Kákay, a jeles ügyvéd, a tisztelt filantrop, a buzgó városatya lelke volt a «Fölvilágosodás»-nak. Ő maga se tudta tulajdonkép, hogyan került a szabadkőművesek közé, csak azon vette egyszerre észre magát, hogy ő az antiklerikális mozgalom vezére s a páholy egyházellenes mozgalmainak főrendezője.

— Oh azok a klerikálisok! — ismételte nem egyszer. — Ismerem a jó madarakat. Náluk a vallás csupa külsőség és szemfényvesztés. Én már csak jó katolikus vagyok, de azt mégsem nézhetem szó nélkül, mint szervezkedik a sötét hatalom, hogy minden befolyást és vagyont a papok és az ő klikkjük kezébe juttasson!

A mai ülésen különösen megerősödött meggyőződésében Kákay. A «testvérek» vakolás közben rémdolgokat mondtak el arról a veszedelemről, mely az ultramontán tábor készülődése, szövetkezése, titkos forradalmi mozgalma következtében a fölvilágosodásra vár. «A jezsuiták szervezik az összeesküvést». «A kongregációk a reakzionárius forradalom fészkei.» Ily s ehhez hasonló igék hangzottak a háromórás szabadkőműves munka alatt, melynek végeztével mély gyűlölettel szivükben a «titkos hatalmak» ellen s azzal az erős elhatározással oszlottak szét a testvérek, hogy a lappangó klerikális mozgalmat eltiporják.

Kákay is egész harcziás hangulatban hagyta el a páholyt. Feje zúgott a sok beszéd-től. Lelke tele volt rémképekkel, melyekben lázító hecckáplánok, összeesküvő jezsuiták, rosszindulatu klerikálisok kergették egymást.

Észre se vette, hogy utja a jezsuiták temploma felé visz. Csak mikor már a félelmetes épület mellett volt, eszmélt föl s hirtelen oly borzalom fogta el, mintha csak az inquiziczió kínzó kamrájában lenne.

De mi ez?! Lépteket hall... Alakokat lát a templom felé közeledni. Egy... kettő... három, egész sereg ember siet az ódon falak közé s tűnik el nagy gyorsan valami titkos ajtóban, vagy folyosóban.

Ah! Hisz ez valami összeesküvés. Megvan! A miről annyit beszéltek a mai páholyülésben. S Kákay szive büszkén dobbant meg arra a gondolatra, hogy ő fogja a «sötétek» forradalmi merényletéről a leplet lerántani.

Eszébe se jutott aggódni biztonsága miatt, midőn az összeesküvők fölfedezésére indult, csak egy gondolat foglalkoztatta s okozott neki kimondhatatlan gyönyörűséget, hogy ő, Kákay, fogja megmenteni a fölvilágosodást és szabadelvűséget.

Gyors elhatározással megindult arra, a merre az éjjeli alakokat eltűnni látta. Némi keresés után megtalálta a nyitva felejtett ajtót, melyen belépve, egy csigalépcsőbe jutott. Fölfelé botorkált a sötét lépcsőn, majd egy másik ajtóba ütközött, mely szintén nyitva volt s ezen keresztül a félhomályban levő *sekrestyébe* jutott. Abba a sekrestyébe, melyről Kákay barátunk annyiszor mennydörgött, hogy az a fölforgató elemeknek buvóhelye s ime, igaza volt.

Egyszerre csak hangokat hall:

— Vessünk sorsot!

— Nem megmondtam — sugja magának Kákay — hogy összeesküvéssel van dolgom — s szinte reszketett az örömtől, hogy ily könnyű szerrel jutott a gonoszok nyomára.

Egyszerre csak kiválik két férfi a csoportból s megindulnak — emberünknek alig marad ideje, hogy egy oszlop mögé ugorjon — a templom felé.

— No, mi lesz most? — idegeskedik Kákay. — Bizonyára valami titkos fogadalomra, valami szentségtörő esküre nyílnak meg a sötétek ajkai. S a mint a két férfiú eltűnik a templom boltívei alatt, Kákay titkon utánuk sompolyog s egy oszlop mögé rejtőzve meglesi, mit művelnek.

S a látvány, mely szemei elé tárult, valóban páratlan s Kákay minden képzeletét felülmuló volt. Ott térdelt a két összeesküvő az oltár előtt. Az egyik P. legelőkelőbb gyártulajdonosa, Ormay s a másik az ő gyárának alkalmazotta, Vas Péter. Nappal, a világi kötelességek teljesítése közben mint ur és szolga állanak egymással szemben, itt a szentegyház falai között, az oltár királya, a szentségi Jézus trónja előtt testvérek, ugyanazon remények hordozói, ugyanazon szent eszmények harcosai térdelnek hittel és szeretettel egymás mellett. Az egész városra néma csönd borul, a templom is sötét és elhagyatott, csak a főoltár ragyog gyertyafényben s kitéve rajta

a szeretet és béke mestere, az eucharisztikus Jézus, ki innen áldást hint a világra, azokra is, kik őt és egyházát félreismerik és üldözik. S imádják őt az *éjjeli szentségimádást végző Jérfiszövetség* tagjai. Ezek azok a sötétek, ezek azok a titkos összeesküvők, kiktől Kákay és bujkáló társai annyira félnek.

— Érthetetlen — mormolja az oszlop mögött Kákay. — Sohse hittem volna, hogy a XX. században férfiaknál ily hitet találjak. S ezek önző és képmutató emberek volnának? Vagy talán az a sok vád, melyet a páholyban e sötétekre szórnak, nem egészen igazságos? Talán én is csak félrevezettettem magamat? Különös!... Érthetetlen!...

Kákay gondolatokba mélyedve hagyta el a templomot és gyűlöletében s gyanujában alaposan megingatva tért haza.

A kegyelem azonban tovább működött és egy, alapjában jóindulatu, csak tévutra vezetett lelket felvilágosított.

A páholy legközelebbi ülésén a páholymester a «testvérek» legnagyobb csodálkozása között olvasta föl a következő levelet:

«Tisztelt páholymester Ur!

Van szerencsém értesíteni, hogy a szabadkőműves páholyból kilépek. Nem akarom e lépésemet bővebben megokolni, csak annyit hozok föl, hogy rosszindulatulag embertársaim ellen törni s meggyőződésem ellen beszélni és cselekedni nem tudok.

Tisztelettel *Kákay*».

~ VEGYESEK ~

Az északamerikai államok papsága szeptember három utolsó napján **New-Yorkban eucharisztikus kongresszust tartott.** A newyorki papság buzgólkodása folytán e három nap hatalmas katolikus manifesztációvá nőtte ki magát. A kongresszus foglalkozott a francia egyházüldöző politikával is s ez ügyben nyilatkozatot is adott ki, melyben mindenek előtt hódolatát fejezi ki X. Pius pápával szemben, ki a francia egyház szabadsága érdekében oly bátran emelt szót, azután pedig rokonszevét és bámulatát fejezte ki a francia rendekkel szemben, melyek egy egyházellenes klikk gyűlölete folytán üldözésnek vannak kitéve, emberbaráti és kulturális munkájukért.

Miniszterelnök mint minisztráns. A minap elhunyt aszturiai herczeguó temetése előtt, mint különböző lapokban olvasható volt, érdekes eset történt.

Maura spanyol miniszterelnök a hercegnő halála után a királyi kastélyba ment, hogy a kormány részvétét a királyi családnak kifejezze. A régenskirályné épen akkor sajátkezüleg apáczaruhába öltöztette leánya holttestét s a viaszkos gyertyákkal megvilágított ravatal körül husz apácza imádkozott. A halottas szobát kápolnává alakították át, mert épen misét akartak mondani a ravatalnál. Ekkor vették észre, hogy nincs ministráns. A misét el kellett volna halasztani, ha ebben a pillanatban nem lép a halottas szobába Maura miniszterelnök, a ki nemcsak a spanyol katolikus párt vezére, hanem rendkívül vallásos ember is s ajánlkozott, hogy ő szolgálatot teljesít az oltárnál. Erre aztán a pap megkezdhette a misét, a melyen a spanyol kabinet-elnök ministrált.

Az orosz-japán háboru szinteréről az Avenire D'Italia tudósítója hirt ad egy szentmiséről, melyet **Wladiwosztokban** mutattak be. Későn este kaptuk — írja — a «Ciccin» szállodába, Wladiwosztok egyetlen vendéglőjében, az engedélyt, hogy a szentmisén részt vehessünk.

Meg kell említenem, hogy az egyetlen katolikus templom Wladiwosztokban a mult esztendőben leégett s mindeddig nem jött meg az engedély, hogy újra fölépítsék. Ennélfogva a katolikusok kénytelenek a szentmisét a lengyelek kaszárnyájában hallgatni, melynek egyik szobájában őrzik az Oltáriszentséget is. Tegnap reggel kilencz órakor elmentem a kaszárnyába, hol egy szobában husz lengyel katonát találtam térdenállva imádkozni. Nemsokára megérkezett a pap, ki négy mértföldnyi távolságról jött, meghallgatta az emberek gyónását s azután belefogott a szentmise olvasásába.

Képzeltető mily gondolatok foglalkoztattak, mikor a lengyel katonák hitét és buzgóságát láttam Szibéria legszélsőbb határan.

A szentmisén körülbelül 100 katona, hat nő, négy fiu és hat idegen férfi vett részt és két klerikus lengyel nemzeti viseletben ministrált. A szentmise alatt a lengyelek folyton anyanyelvükön énekeltek, mert az orosz hatóságok nem engedik meg nekik, hogy nyilvánosan latinul imádkozzanak vagy énekeljenek.

*

A szentmise értékét egy bresti 80 éves anyóka a nyira becsülte, hogy hajlott-kora daczára nap-nap utáni elment a meredek lejtőn levő templomába és sem a hideg, sem az eső vagy a hó nem volt képes őt visszatartani.

Egy zord téli reggelen, midőn síkos jég borította az utcákat, ugy hogy alig mert valaki a szabadba kilépni, az anyóka megint utra kelt; de nemsokára elcsuszott és karját hatalmasan megsebesítette, de a helyett, hogy hazatért volna, folytatta utját; elfoglalta helyét a templomban s végighall-

gatta a szentmisét. De hazatérve, kényszerítették őt a fájdalmak, hogy az esetet övéinek elmondja.

Midőn ezek csodálkoztak, hogy a baleset után nem tért rögtön vissza, mosolyogva felelé: szentmisét hallgattam, áldoztam, fáradságomért bőven meg vagyok jutalmazva. Orvost hívtak, ki konstatálta, hogy az asszony karja eltörött. Hála Istennek, mondá az asszony, hogy nem a lábamon történt a baj, így mégis csak elmehetek a misére, karomat majd felkötöm.

Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya.

o o o o Angol regény o o o o

(Polytatás.)

Fordította: FLUCK JOLÁN.

— Igen rablást — ismétlé Grace nevetve. — No de ne rémülj meg, ezzel még nem szolgált ám rá az akasztófára, csupán egy kicsiny jelentéktelen báránycsőről van szó.

— Mí szüksége volt arra a báránycsőrre, édes Grace?

— Neki tulajdonképen semmi, csak magának a báránycsőrnek. Én voltam az a bárány, Ágnes. Nagybátyámnak értésére jutott, hogy nagyanyám, lady Ozanmore, engem az új vallásban akar fölnevelni; egy napon épen a kertben játszottam, midőn egy magas férfi ugrott elő a bokrok közül, karjára kapott s magával vitt. Egyenesen Olaszországba utaztunk, ott kolostorba adott, a hol föl is neveltek s végre visszahozott hazámba. Véletlenségből Doverban megtalálta második hugát is. Akkor még nem tudta, hogy te ki vagy; de miután a lady nem titkolta származását, így nem sokára ő is értesült róla és közölte ezt velem, a mikor is én rögtön fölkerestelek magányos sétáidon. Sokszor órahosszáig elüldögéltem melletted a sziklán; gondolatban megöleltelek, összecsókoltalak s oly rosszul esett, hogy nem beszélhetek veled. Még az ozanmori templomba is követtelek tégedet.

— Be, egész a templomba?

— Nem, drága testvérem, csupán a templomajtóig; de midőn észrevettem, hogy hited veszélyben forog, elhatároztam, hogy megszólítalak. Sőt kísértetbe jöttem, hogy lady Ozanmore második báránycsőrjét is elraboljam. De első beszélgetésünk után tisztában voltam veled. Elrablásod fölöslegessé vált. Soha életemben sem láttam oly élő hitet, mind a tiéd. Az ilyen hittel csak martir lehet az ember, de apostata soha!

— Egyszer azonban nevémen is szólítottál, ugy-e?

— Igen — válaszolá Grace nevetve. — Ugy voltam veled, mint a gyermek új játékszerével; hallani akartam édes hangodat s folyton gyönyörködni óhajtottam benned; úgy szerettelek, mintha egész életemben ismertelek volna.

De hogy megrémültél, mikor megszólítottalak! szinte magam is megrémültem tőle s úgy elszaladtam, akár csak valami hazajáró lelket, vagy a gonosz Nettervillet pillantottam volna meg.

— Nettervillet! Grace, Grace, elfelejtetted már?...

— Nem felejtettem el, kedves Ágnesom, nagyon is jól tudom, hogy ő szegény atyánk testvéröccscse, de egyszersmind azt is, hogy a katolikusok legádázabb üldözője, családunk szégyenfoltja...

— Ne folytasd, Grace, kérlek, ne folytasd.

— Nem, nem, de hát honnan tudtad te már, hogy ki ő?

— Lady Ozanmoretól. Tehát, édes Grace...

— Ne hívj engem Gracenek, testvérekém, mert engem édes anyánk nevére May-nek kereszteltek vagyis inkább, Máriának s csupán azért változtattam át Gracere, hogy lady Ozanmore föl ne találjon.

— Oh édesem, ha te mellettem volnál, mindig úgy érezném, mintha csak őrzőangyalom vigyázna rám.

— Nem angyalod, csupán őrződ. És most Isten veled. Holnap reggel hat órakor jöjj el e helyre, várni foglak s elvezetlek nagybátyádhoz, a ki jobb ám Netterville lovagnál és nagyanyádhoz, a ki csak olyan gyöngéd szeretettel viseltetik majd irántad, mint Ozanmore urnője.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Mise a barlangban.

Zord, zivataros idő volt. A csolnakot hányták-vetették a hullámok és Ágnes remegelt félelmében, de meg fázott is, mert ruháját már egészen átáztatta a becsapódó víz.

— Mi bajod, Ágnes? — kérdé nővére.

— Ugy félek — válaszolá a vak leányka — s magam sem tudom, hogy mitől!

Grace elővette köpenyét s betakarta vele Ágnest.

— Most olyan vagy, édesem, mint valami mesebeli királykisasszony, a ki durva köpenye alatt pompás ruhát visel. Igaz, hogy kellemetlen utazásunk van, de mindjárt partot érünk.

— Oh, nem kellemetlen — tiltakozott Ágnes — hiszen Hozzá megyek!

— Igazad van, Péter is megküzdött Jézus látásáért a tenger hullámaival. Miért ne küzdenél meg te is.

— Köszönöm, kedves Grace, hogy az evangélium e részét eszembe juttattad. Erről fogok most elmélkedni és így eloszlik majd minden félelmem.

Grace nem felelt. A szél mind hevesebben dühöngött s minden figyel-

mét kicsiny csolnakjukra kellett fordítania. Végre a szigethez ért és sikerült befordulnia egy védett kis öbölbe, a hol az ir halászok zivataros időben oltalmat találnak.

A tenger hullámai zúgva ütődtek a sziklákhöz, de a leánykák biztos révbe jutottak s hamarosan partra is szálltak.

— Hála Istennek, csakhogy már itt vagyunk, Dániel — fordult Grace a feléjük siető férfiúhoz.

— Bizony rossz utjak volt ma, kisasszonykám — válaszolá emez, miközben a csolnakot megkötötte.

— Az ám, nagyon garázdálkodtak az Oczeán hullámai.

— A tenger rendkívül magas s ha még tovább nő, aligha hallgathatják végig szárazon a misét.

— Csakugyan — válaszolá Grace nevetve — czipőt kell majd váltanom.

A férfi meggyújtott egy fáklyát s átnyújtotta a leánynak. Grace átvette s megfogva a vak gyermek kezét, a barlang bejárása felé indult. Mind sötétebb és sötétebb lett s a kiálló sziklák és mély hasadékok között csak óvatosan, lassan haladhattak előre.

Végre a barlang végéhez jutottak. Ágnes érezte, hogy most már nem kövecses uton, hanem finom fövenyen jár, melynek nedvességéből azt következtette, hogy a tenger közelében kell lenniök. A barlang tágas csarnokot képe ett, a közepén nagy kövek voltak egymásra halmozódva, tetején hatalmas kőkereszttel, a pyramis alja pedig alkalmasint oltár gyanánt szolgálhatott. Grace, vagyis inkább May, mert itt valóságos nevén nevezték őt, nővérével megvonult egy sarokban s mellé térdelve folyton a vak gyermek kezét fogta s bátorító szavakat suttogott neki. Azután eloltotta fáklyáját, mely már fölöslegessé vált, mert a szikla hasadékokon elegendő világosság özönlött be. Dániel azonban másképp vélekedhetett, mert elvéve urnője fáklyáját, az oltáron égő gyertya lángjánál ismét meggyújtá azt s átadá neki.

— Mi szükségem van még e fáklyára? — kérde May csodálkozva. — Minek égessük hiába?

— Igaza van, kisasszony — válaszolá Dániel — de most nem hallgathatja végig a szentmisét, mert nagyságos asszonyunk érte küldte a Palit és kéreti, menne sürgősen hozzá.

— Csak nincs rosszabbul, nagyanyám?

— Ne ijedjen meg, kisasszony, de Pali azt mondja, hogy nagyon rosszul van s urunk sem távozott volna mellőle, ha nem kellett volna a haldokló Norbertát meglátogatnia. Megparancsolta azonban, hogy tüstént önért jöjjenek.

Dániel e közben ugy nézett a leányra, mintha nem akarna neki min-

dent megmondani, May észrevette ezt s Ágnes felé fordulva így szólt hozzá:

— Nagyanyámnak szüksége van rám; nem félsz, ha egyedül hagylak? Mindjárt visszajövök, vagy a mise végeztével érted küldök valakit.

— Oh nem, én egy csöppet sem félek — válaszolá a vak leányka.

— Ágnes — folytatá May suttogó hangon — nekem csodálatos előérzetem van; szegény nagyanyánk alkalmasint nem ér már több napot. Imádkozzál érte.

Ágnes beleegyezése jeléül megcsókolta nővére kezét, May pedig fölvéve a fáklyát, gyors léptekkel távozott.

Alig hogy eltűnt, árnyékszerű, szegényesen öltözött alakok jöttek elő, némán, párosával, alázatosan letérdeltek az oltár köré s hangosan imádkozásba kezdtek. Egyszerre zúgás támadt s e kiáltás hallatszott:

— Csönd legyen, atyánk jön!

Erre mindenki elhallgatott s térdelve, lehajtott fővel várta a közeledő lelkiatya áldását. Netterville atya e közben az oltár lépcsőjére lépett, rövid íma után magára ölté az egyházi ruhát s megkezdé a szentmisét. A szegény nép áhitatos imája édes dalként hangzott Ágnes fülében, most már tudta, hogy forrón szeretett Jézusa közelében van. A «Gloria in excelsis» szavainál valósággal az angyalok seregétől gondolta magát körülvéve s kimondhatatlan béke és nyugalom szállt szívébe. Evangéliumkor fölállt s a legnagyobb figyelemmel hallgatta azt végig. A Sanctusnál lélekben ő is jelen volt az Üdvözítő jeruzsálemi diadalmas bevonulásánál; s elérzékenyedve ismétlé:

— Szent, szent, szent, a seregek Ura és Istene!

Az átváltozásnál szíve csordultig megtelt szeretettel az Ur Jézus iránt. Érezte, hogy O itt van ezen az oltáron s gyöngéden néz le a térdeplő tömegre. Igen itt van, nem csak lélekben, hanem valósággal. Ágnes végtelen boldog volt, mert tudta, hogy Üdvözítője lábai előtt térdepel s oly buzgón mondta a «Miatyánk»-ot, mintha valósággal magától az Ur Jézustól tanulta volna azt. «Agnus Dei»-kor megfogta szent kezét s úgy könyörgött Neki, hogy áraszsa áldását erre az üldözött tömegre. És mikor a «Domine non sum dignus»-t hallotta, magában így sóhajtott föl:

— Oh bár leszállna hozzám a galamb s nekem adná az édes, a minden szeretetre méltó Jézust!

Olyannyira elmerült e gondolatban, hogy nem is hallotta a félelmetes zúgást, mely a barlangot megremegtette. A vihar mind jobban és jobban dühöngött. Az emberek ijedten néztek egymásra; azok, kik gyermekek és asszonyok lársaságában voltak, gyorsan eltávoztak.

Dániel az átváltozás után azonnal Netterville atyához lépett s valamit

— Mondd meg az embereknek, hogy távozzanak tüstént, ha ugyan még lehet — válaszolá a lelkiatya.

— Épen van még idő, mert az ár csak lassan emelkedik. De kérem, menjen velük főtisztelendő ur is, nem sok vesztegetni való ideje van.

— Csak a hivek meneküljenek, nekem be kell végeznem a szentmisét. És csakugyan, nem törődve életével, folytatta ott, a hol elhagyta.

Dániel azonnal tudatta a gyülekezettel Netterville atya parancsát s a barlang hamarosan kiürült.

A hű szolga néhány pillanatig habozott, de ura intésére ő is eltávozott. Senki sem maradt ott, csak Netterville atya, Ágnes és . . . de ne előzzük meg az eseményeket.

A pap nemsokára bevégezte miséjét s ő is elhagyta a barlangot, nem képzelvén, hogy még valaki marad ott utána.

May, a mint említettük volt, nővérét olyan helyre vezette, a hol senki sem vehette észre. Ágnes pedig annyira elmerült imáiban, hogy minden földi dolog elkerülte figyelmét. A mint elragadtatásából egyszerre csak magához tért, minden csendes és elhagyatott volt körülötte. Sem a pap, sem a nép szavát nem hallotta többé. Eleinte megnyugodott abban, hogy a szél süvöltése alkalmasint elnyomja a hangokat, de azután mégis félni kezdett s borzasztóbbnál-borzasztóbb gondolatok nyugtalanították. Remegve figyelt, vajjon nem közelednek-e nővére léptei?

Szegény Ágnes, minő kevéssé ismerte szomorú helyzetét! Mily távol volt tőle May, a ki haldokló nagyanyja mellett térdelt s nem is sejtette, hogy kis nővérét milyen veszély fenyegeti! A szél és az ár mindég emelkedett s Ferencz atya épen, hogy idejében elmenekülhetett. A víz ijesztő gyorsasággal töltötte meg a barlangot. A hullámok zugva csapódtak a sziklákhöz s nemsokára elborítottak mindent. Ágnes csak most vette észre, hogy lába és ruhája nedvesedik s ösztönszerűleg iparkodott valami kőhalmazra fölhágni. Maga sem tudta, hogy hogyan, elérte az oltárt s remegve huzódott meg annak lépcsőjén. Ekkor egy mély sóhajtás ütötte meg fülét, tehát valaki osztozik szomorú sorsában.

Talán bizony Netterwille atya. De nem, az lehetetlen, hiszen most már káromkodik!

— Ember! — szólalt meg Ágnes megbotránkozva. — Bárki légy is, ne merészeld Üdvözítődet bántani!

Erre egy hideg kéz érintette kezét.

— Szólj, gyermek, van-e még reményünk, vagy itt pusztulunk mindketten?

— Remélem, hogy nem — válaszolá a vak leányka — jó az Isten, ő meg fog minket menteni.

— Megörültél, hogy így beszélsz? Láthatod, hogy nincs mit re-

mélnünk. Nagyon jól ismerem ezt a barlangot, néhány percz s elnyel az áradat.

— És ha elnyel — válaszolá Ágnes meglepő nyugalommal — nem tudod-e, hogy mindnyájunknak meg kell halnunk, midőn végső óránk elérkezett? Oh te, Jézus drága vérén megváltott ember — tette hozzá átszellemült hangon, megragadva társa remegő kezét — mért félsz a haláltól? Nem halt-e meg Ő is teéretted.

— Bátor leányka vagy! — válaszolá emez gunyolódóan. — Tehát csakugyan nem félsz a haláltól?

— Miért félnék? — kérdé Ágnes szeliden. — Gyakran kértem az Urat, venne magához és most, midőn Jézus szeretettel hív karjai közé, én gyáván meghátrálnék?

Az idegen csodálkozva nézte a gyöngye gyermeket, ki e válságos pillanatban is oly bámulatos nyugalmat tanusított. Egy hozzácsapó hullám azonban hamarosan elterelte figyelmét az imádkozó leánykáról s ádáz szidalmakban tört ki, megfenyegetvén az eget. Segélyt sehonnan sem remélhetett. — Aggodalma már a tetőpontra hágott, midőn közeledő női hang ütötte meg fülét.

— Szentséges szűz Anyám, a gyermek lent maradt! — kiáltá Netterville May — ki bár nagyanyját igen betegen találta, mégsem feledkezett meg nővéréről, érte is küldte Palit, hogy tudakozódják felőle Dánielnél, de a mint láttuk, ennek sokkal előbb el kellett távoznia a barlangból, mintsem May gondolta volt, Pali tehát nem beszélhetett vele. Az idő telt, csak nem jött senki s May egyre nyugtalanabb és nyugtalanabb lett s nem bírván tovább a várakozást, nagyanyját egy megbízható asszony gondjaiba ajánlva, maga indult nővére fölkeresésére. A parton találkozott Dániellel.

— Mi történt, Dániel? — kérdé rémülten.

— A vihar, kisasszony... a vihar! A gyermek elveszett.

E szavakra megfagyott May ereiben a vér, azonban a remény némi halvány sugára csillant föl ielkében, midőn Dániel így szólt:

— Alkalmasint Netterville atya magával vitte őt.

— Nem, nem — tette hozzá csalódottan — Netterville atya nem tudott a gyermek jelenlétéről semmit.

— May egész testében remegve, csüggedten nézett maga elé. A vihar oly borzasztóan dühöngött s a tenger hullámai oly rémesen zúgtak a barlangban, hogy minden mentési kísérlet lehetetlennek látszott, de May még mindig reménykedett.

— Dániel, hozz gyorsan kötelet! — kiáltá — a sziklanyiláson leeresztjük s megmentjük vele Ágnest.

Dániel engedelmeskedett s a kötéllel visszatérve, az ördög szakadékhoz lépett. Így nevezte a nép a sziklahasadékot. Azután pedig a kötél

végére kosarat erősített. E közben elősiettek a környékbeli emberek is, hogy a mentési munkálatokban segítségére legyenek.

— Látni vélem őt — mondá May a szikla hasadékon át lenézve. — Még talán megmenthetjük.

— Dániel kételkedő pillantást vetett a leányra.

— Bizony kisasszonykám — dörögte félhangon — valóságos istenkisértés ide leereszkedni, a kötél gyenge, nem bír el egy embert, legföljebb valamely gyermeket, a kosár is régi elnyütt, alig használható.

— De engem csak elbir — szólalt meg May bátor pillantást vetve maga körül.

— Azt már nem engedhetem, kisasszony, tiltakozott Dániel — inkább magam ereszkedem alá. Ejnye, ejnye, így megfélekedzik szegényeiről s beteg nagyanyjáról, mi lenne belőlük, ha istápolójukat baj érné!

— Köszönöm Dániel jószágodat, de a te életed drágább, mint az enyém.

— De kisasszony nézzen le e feneketlen mélységbe s gondolja meg mi történnék, ha e kötél elszakadna?

— Én szívesen megteszek mindent, hogy Ágnes életét megmentsem.

— De hátha megszédül a kisasszony, vagy a kötél elszakad? — ellenkezett Dániel.

Mayt azonban nem lehetett semmivel sem elrettenteni, bár szíve elszorult, midőn a sötéten tátongó mélységbe nézett s hallotta a lenn dühöngő szelet s a hullámok zugását.

(Folytatása következik.)

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1904-dik évben ajándékozott tárgyakról.

1. A nagyváradai egyházmegyében.

<i>Buttyin:</i>	2 öv	1 oltárterítő
1 ciborium	2 ministránsing	2 corporale.
1 színes felon	6 kehelytörő	
1 füstölő tömjéntartóval	4 kéztörő	<i>Mutos, a szilágy-csehi</i>
2 ámpolna tálczával	2 vállkendő.	<i>filia részére:</i>
1 oltárterítő		1 kehely mindennel
2 corporale.	<i>Gyires:</i>	6 oltárgyertyatartó 50—
	1 világos felon	55—60.
	1 ciboriumköpenyke	1 világos felon
<i>Sályi:</i>	1 füstölő tömjéntartóval	1 alba
1 világos felon	1 alba	2 corporale.
1 alba		

20. Az aradi egyházmegyében.

Arad, a battonyai fiók-templom részére:

1 kehely mindennel
1 ciborium
1 füstölő tömjéntartóval
1 kettős sz. olajtartó
1 világos felon.

Raffna:

1 tabernaculum
2 candelaber
1 világos felon
1 alba
2 tabern. corporale
2 corporale.

Gerlistye:

1 kehely mindennel
2 oltárgyertyatartó (ezüst)
1 világos felon
1 fekete felon.

21. A szamosújvári és gyulafehérvár-fogarasi egyházmegyében:

Felső-Szelistye:

1 kehely mindennel
1 fekete felon
1 kettős sz. olajtartó.

Aranyos-Szt.-Miklós:

1 szines felon
1 pacificale
1 alba
1 öv.

Perecsen:

1 vörös felon
1 burza
1 beteglátogatási szel.
1 olajtartóval (I)
2 ámpolna tálczáival
1 alba
3 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 oltárterítő 300—200.

Szereden:

1 sárga felon
1 pacificale
1 füstölő tömjéntartóval
6 kéztörlő.

Perje:

1 világos felon
1 burza
1 beteglátogatási szel.
1 olajtartó (I)
1 füstölő tömjéntartóval.

Hidvég:

2 oltárpárna
2 vörös ministránsruha
2 ministránsing
1 kis antependium.

*Bagolyfalu.**I. A mater részére:*

1 viola felon
1 öröklámpa
1 beteglátogatási szel.
1 olajtartóval
1 burza.

II. Boronamező filia részére:

1 tabernaculum

1 öröklámpa

1 füstölő tömjéntartóval
2 oltárterítő
2 tabern. corporale.

Négerfalva:

2 candelaber.

Felső-Szék, tiszai filia részére:

1 tabernaculum (kis)
1 kehely megaranyozása
1 uj patena
1 csillagkereszt
1 kanál
2 tabernac. corporale.

Récze-Keresztur:

1 világos felon
1 chrisma és olajtartó
1 tálca
1 alba
1 öv
2 corporale.

Oltáregyesületi ügyek.

A vácsi oltáregyesület Értesítője.

A szentségimádási társulat központi választmánya kiállítása alkalmából egy Értesítőt is adott ki, melyben néma betűkkel szintén le van nyomtatva mindazon szeretet, mély-séges hódolat és el nem fáradó tevékenység, melynek kikristályosodását ott láttuk a kiállítás termeiben. Ez a hidegebb föltárója és tolmácsolója az Eucharisztia azon szellemének, melynek forró tüzeit, melegét mi szemekkel láttuk, közvetlen-közélebről éreztük. Ez a beszámoló s a mi bőségesebb fölvilágosítónk és szakadatlan figyelmeztetőnk, hogy mit is művelt a szentségi szeretet a vácsi oltáregyesület munkálkodásának második esztendejében.

Nézzük ezt az Értesítőt is közelebről. Sok mindenről van benne szó, hogy az ész minden kérdésére megjelje a maga világosságát, a szív a maga melegét. Elején a központi választmány tagjainak diszes névsora. Majd huszonöt választmányi gyűlés jegyzőkönyve következik, melyekből kitetszik, hogy *a gyűléseket egytől-egyig Őméltósága, az eucharisztikus szellemű kegyes főpásztor vezette, ki*

minden hónapban legalább egyszer maga köré gyűjtötte szeretett leányait, hogy bennük szive tűzével felgyujtsa az Eucharisztia lángját s lélekből fakadó és lelket átjáró elmélkedéseinek olajával folyton szítsa és ápolja azt. A jegyzőkönyvek bepillantást engednek a választmány gyűjtő szorgalmába is s azon pezsgő életébe, melylyel sürgött-forgott, hogy a lefolyt fényes kiállítást megteremthesse. A gyűlések majdnem mindenkor elmélkedéssel kezdődtek, mik a püspökötya jóságos szivéből csergedztek s a gyűlések medrének legnagyobb részét elfoglalták.

Ezután beszámol az Értesítő a terjesztői gyűlésekről is, melyek minden hó harmadik vasárnapján tartattak. Itt a buzgó igazgató, dr. Galcsék György serkentette el nem lobbanó lángra a terjesztőket egy-egy életbevágó emelkedéssel. Itt történtek a pénztári átadások és énektanítások is, mit különben rendszerint minden vasárnap szoktak gyakorolni a tagok litánia után. Olykor-olykor ezeket a gyűléseket is szerencsételte a leereszkedő főpásztor magas megjelenésével s ilyenkor rendszerint ünnepi hangulatúvá vált az.

Fölvilágosít bennünket a jeles Értesítő arról is, miként szokott lefolyni a szentségimádás bent a központban. Hasonlóan nem hagy tájékozatlanul egyes a vidékeken történt tanulságosabb imádról sem. Beszámol pontosan az évi jövedelem és kiadás mérlegén is, nemkülönben adja azon nemes lelkeknek betürendes és statisztikus táblázatát is, kik a szentségi

Jézusnak ajándékaikkal örömet iparkodtak szerezni.

Végezetül kegyes és magas engedelemmel közli azon szent elmélkedésnek rövid kivonatát, melyeket a lángbuzgalmu főpásztor a választmányi gyűléseken elmondott. Ilyen elmélkedés van az Értesítőben tizenkettő, melyek más-más alkalommal hangzottak. A legcsodásabb módon egyesül ezekben a beszédekben az egyszerűség a fönséggel, a közvetlenség a mélységgel, a könnyedség az erővel, a szemlélődés a bölcselkedéssel. Hangjuk szeretetteljes, meglátszik, hogy szivből fakad és szivbe szakad. Irányuk keresetlenül nemes. Tárgyuk mindig új és változatos. Egy van bennük, a mely mindenütt ugyanaz: a föltünőnek mondható praktikusság s az egészen átvonuló szellem, mely nem más, mint az eucharisztikus Krisztus kialakítása a szivekben.

A választmány fölségeset és nagyot gondolt, midőn ezen Értesítő kiadását tervbe vette, mert belőle a tanulságok patakai csergedeznek — s még nemesebb szolgálatokat tett az, ki ezeknek a patakoknak a medreit, hogy sziveinkbe folyhassanak, megásta az egész Értesítőt összeállította, t. i. a fáradságot nem ismerő lelkes oltáregyesületi igazgató. — Fizesen meg mindnyájuknak fáradságukért az eucharisztikus Krisztus. V. K.

*

Az Örökimádás templomára adakozott:

Kellemak Rezsóné Beszterczebánya
10 korona.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillierie, carcassonei püspöktől.

Mária Názáretben.

I.

Mária Názáretben szive mélyén hiven megörzé amaz isteni kiseded szavait, a kit előbb méhébe fogadott.

*

Lépjünk be újra a szent család hajlékába és térden állva szemléljük a jelenetet, a mely ott szemünk előtt lefolyik.

Az Üdvözítő ócska szerszámot tart kezei között! durva és kemény fán dolgozik, isteni homlokáról az izzadság folyik.

Mária kedves Fiától nem messze szerényen ül, munkás ujjai az orsót forgatják, vagy kelmét szőnek.

Néha Jézusára tekint, a ki ő reá mosolyog és őt gyönyörű beszédével lelkesíti; rátekint jegyesére, Józsefre, a ki Jézus Krisztus mellett mélyen elmélkedve dolgozik.

Mária minden szót, a melyet a testté lett Ige mindenható ajkai ki ejtenek, szivébe fogad, azt ott, mint rejtett kincset és mint királyi titkot, a melyet nem jó kinyilatkoztatni, elzárja, hogy abból hosszú elmélkedésben táplálkozzék.

Oh a szép szeretet Anyja! Kilencz hónapon át szerencsés voltál a jó Mester tabernakuluma lenni; az ő

életét élted, szünetlenül jelenlétében valál és belsőd mintegy az első szentségi szekrény volt.

Taníts meg rá, hogy hasznot merithessenek Jézus jelenlétéből; mikor a szent áldozás által bennem időz és hasznot merithessenek a templomaink Názáretében való üdvösséges szomszédságából.

Mily gyönyörének kellett Jézusnak abban telnie, hogy örök bölcsesége szavait e tökéletes mondatban megértesse!

Bölcsesége, mondja a Szentírás, titokszerű volt és a világ fejedelmei között olyat soha senki sem hallott.

A tiszta és szeplőtelen Mária, mint a galamb, nagyon gyakran a magasba repült, hogy az isteni sziklán, azaz az Igén megnyugodjék, a kinek csodálatos szilárdsága őt a legélénkebb világosság fényének ölében megtartotta.

Ott telepedett le és magába szállva, az Üdvözítő irgalmas jóságának édes szemléletébe merült; Ő, ez a galamb, a pihenés és a nyugalom ölén, a melyet Istenének jelenléte és beszéde készített neki; elmélkedett.

A Kedves szava édesen hangzott füleiben; egy betűjét se ejté el; oly tisztelettel és hűséggel őrzé meg, a melyet semmi se volt képes megrontani.

II.

Befogadni Jézust az Oltáriszentségben, de szavait meg nem tartani: hiuság; szavait pedig megtartani akarni szentségének vétele nélkül, lehetlenség.

*

Oh, a szeretet kenyérével táplált, az isteni Ige bizalmára méltatott lélek! Légy hát ily galambbá és fészket te is a szent szikla legtetetejére helyezd.

Táplálékra és igére van szükséged. Táplálékra, hogy magad föntarthatd; igére, hogy eligazodj.

Isten igéje nélkül az Oltáriszentség hiába való lenne, kárba veszne.

Az Oltáriszentség eledele nélkül Isten igéjét meg nem tarthatnád.

Szent áldozásainkat mikor fordítottuk hasznunkra?

Nem akkor-e, mikor imádandó jelenléte által bennünk keltett megindító hatás emlékét amaz egész áldott napon át, melynek reggele oly boldog volt, hiven megőriztük?

Ezt láttuk, ezt hallottuk áldozásunkkor; a napnak többi részén ezt őriztük meg hűségesen; ez az emlék pedig gyönyörrel töltött el.

Megengedte nekünk, hogy teljes biztonsággal letelepedhessünk ama bevehetetlen sziklára, a hová lelkünk fölrepült.

A pokol veszélyeit tőlünk eltávolítá; a halálnak törétől, melyet a sátán reánk akart vetni, megóvott.

Ha nehézség ért; ha a világfiak nyilaikat a sötétben reánk irányították: belsönkbe vonulánk vissza; a hiven megőrzött igét ott megtaláltuk és a szó még fülünkben csengett:

Jöjj, oh galambom! menekülj a szikla oduiba! én ott téged elrejtelek s téged ott fölvilágosítván, táplálni foglak.

Vannak lelkek, a kik Isten igéjét meg akarják tartani; de nem táplál-

koznak az eledellel, mely az ígét egyedül nyújtja és megtartja.

A jó Mester tanításához hiven akarnak ragaszkodni; parancsait meg óhajtják tartani; de a nélkül, hogy a szentségi szikla mélyedéseibe menekülneek.

Oh jaj, ezek a mély örvénybe tévedt és ott a hálókba, törökbe került szegény galambok, mennyire megsebesülnek minden nap?

Mily nyilak, igen gyakran halálosak, érik őket még pedig megsebezhető helyen!

Akkor tisztaságukat elvesztik; Isten gyermekeinek egyszerűségéről megfeledkeznek; tekintetük elborul és megzavarodik; a völgy zaja által elérzékeltetett fülük a magasban hangzó édes és kellemes szót többé nem hallja.

Szegény galambok! beteges szárnyaitokat a sár beszennyezte és a halál hurkai lábaitokat fogva tartják.

III.

Boldogok, a kik, mint Mária, az ígéket áhitattal magokba fogadják és hiven megőrzik.

*

Ime Názáretben Mária, a testté lett ígét mily nagyon elmélyedve és mily buzgósággal fogadta.

Ime Názáretben őt hallgatta és ígéit hiven megőrizte.

Boldogok ama lelkek, a kik hasonlóan e titokszerű galambhoz, isteni tanításait áhitattal fogadják és gondosan megőrzik.

Ezerszer boldogok, hogy a testté

lett és az Oltáriszentség fátyola alá rejtett Ige szavait hallották!

Értelmük világosságát és akaratuk irányítóját találták ott meg.

Nem az Üdvözítő mondta-e, hogy a világ világossága benne föltalálható?

Mit jelentenek e szavai?

Kérdezzétek ama lelkeket, a kik a szeretet eme szentségét élvezték!

Hol tettek szert amaz erényekre, a melyek az angyalokat és embereket egyaránt ámulatba ejtik?

A mikor az Üdvözítő teste lelkükbe szállt; vagy pedig, mikor az Oltáriszentség szinei alatt rejtőző szentek szentje előtt leborultak; akkor mintegy hangot hallottak, a mely az oltári szekrényből hangzott és a mely így szólt:

Lám! mit tettem irántatok való szeretetből.

Lássátok, mennyire leereszkedtem, hogy titeket a mennyország utjára tanítsalak, hogy viszont e száműzetés völgyének tövises ösvényeit szeméitek elé állítsam!

Oh ti, a kiket többé nem szolgálóimnak nevezek, a kik már fiaim vagytok: hallgassatok atyátok tanítására!

Lássátok, tanulságotokra mennyi erényt gyakoroltam éjjel-nappal!

Kövessetek!

Ti nekem immár különben már nem tetszettek, csak úgy, ha viselkedésetekben megvalósíthatjátok amaz erényeket, a melyekre nem szüntem meg nektek példát adni.

Jámbor lelkek, mióta az Oltáriszentség állandó eledetelekké vált: ismeretlen-e előttetek az isteni tanítás?

Oh, a keresztség minket keresztényekké tett; a bérmálás tökéletes keresztényekké, az Oltáriszentség pedig szentekké.

Lám, egy Aquinói szent Tamás, egy Jézusról nevezett Teréz, egy Gonzagai szent Alajos miért találták föl gyönyörüket az oltár lépcsőjén?

Tudták, hogy az Ige világossága és szava van ott.

Nincs is semmi oly elragadó, mint a gyöngéd bizalom, a melylyel e szent lelkek isteni Mesterükkel társalogtak.

Minden bajukat gyermeki gyöngédség ömlengései között terjesztették eléje; tanácsot és fölvilágosítást kértek tőle, hogy pályájukat, a melyen mindig oly jól haladtak, tovább folytathassák.

Fischer Ágoston.

IRODALOM.

Erdösi Károly. Szociális Vezérkönyv. Katholikus Legény-, Ifjusági- és Munkásegyletek alakítására és vezetésére.

Az őszi időszak beálltával mindenfelé megkezdődik a szociális tevékenységkath. egyesületeinkben. Rendkívül kedvező e nagy munka küszöbén, ha az egyesületek vezetőinek megfelelő vezérkönyv áll rendelkezésükre s utmutatással szolgál azon bo-

nyolódott ügyekben, melyeket főleg a szociális irányu egyesületek alapítása és vezetése magával hoz.

A budapesti központi kath. legényegylet II-od elnöke, Erdösi Károly, az egyesületi életben szerzett bő tapasztalatait fölhasználva, kitünő vezérkönyvet nyújt e müben az egyesületi élet munkálóinak. Nem theoretikus értekezésekben, hanem praktikus tárgyalási módjával, gyakorlati tanácsaival, szép előadással mutatja meg, mint kell a kath. egyesületekben a praktikus kereszténység iskoláit megalapítani és vezetni.

Szükséges segédeszköze e könyv mindazoknak, kik a kath. szellem fölédését és tevékenyebb munkálkodását óhajtják.

*

Tóth Mike S. J. Szerzetesrendek és társulatok Magyarországon. A fáradhatatlan szerző e munkájában röviden, de jellemzően bemutatja mindazon szerzetesrendeket, melyeknek házuk van Magyarországon. Teljesen tájékoztató utmutató mindazoknak, kik a szerzetesi életre készülnek vagy az iránt érdeklődnek. Kedvessé és változatossá teszik a könyvet az összes felsorolt rendek képviselőinek a könyvben közölt képei. Megrendelhető e mű szerzőjénél Kalocsán.

*

Tóth Mike S. J. Japán hős családok. Midőn az egész világ érdeklődése a japánok és oroszok hősi mérkőzésére irányul, igen időszerűen mutatja be szerző a régi japán keresztények hősi vallásos buzgalmát.

érdekfeszítő és a keresztény szellem jellemfejlesztő erejét megragadó példákban bemutató művében. A vérrel öntözött japán kereszténység virágos kertjének e kis gyűjteményét érdeklődéssel fogja olvasni felnőtt és gyermek egyaránt.

*

Katholikus Budapest. Kalauz azok számára, kik Budapest katólikus intézményei iránt érdeklődnek. Befoglalva azon állami vagy városi intézetek is, melyek katólikus vezetésre vannak bízva. Mindaz, a mit a katólicizmus hitbuzdalmi, tudományos, társadalmi és jótékonyági téren fővárosunkban nyújt, e páratlan ügyességgel összeállított kalauzban megtalálható. Ugy azok, a kik az elért sikerek láttára örvendeni akarnak, mint azok, kiknek buzgósága még keresi a tért, a hol alkothassanak, föltétlenül vegyék meg e kis utmutatót, melynél ügyesebbet sem Baedeker, sem más utikönyvíró nem nyújthat.

Becsületére válik e munka a derék Izsóf Alajosnak s csak az kívánatos, hogy minél több katólikus szerezzék meg 1 koronáért a könyvet, hogy második kiadása minél előbb nyomdába kerüljön.

*

Dr. Mihályfi Ákos. A tulvilág. Nagyböjti szentbeszéd.

A nagynevű tudósok és illusztris egyházi szónokok az Angolkisasszonyok templomában tartott e beszéd ciklusa messze felülemelkedik a sablonos prédikációk nivóján s úgy az egyházi szónokok, mint a hitbuzgalmi olvasmányok kedvelői haszonnal és nagy lelki épüléssel olvashatják.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITŐ.

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és kórhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat.

HERCZEG ZSIGMOND

VII., Munkás-utca 6. sz.

ELSŐ MAGYAR
JÁTÉKÁRU ÉS
SZENT CIKKEK
ÖNTODÉJE.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocák pléhtokban való gyártása.

GRÜNBERGER IGNÁCZ

Király-utca 4. szám.

Vesz a legmagasabb áron régiségeket, arany, ezüsttárgyakat, szőnyeget és képeket; magas egyházi ajánlatokat felmutathat.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, sziveskedjenek az előfizetési díjakat minél előbb beküldeni. A lap kiadása óriási költségeket hárít az Oltáregyesületre, s ha a díjak pontosan be nem folynak, a lap kiadási költségeinek hiányát csak az egyesület szent céljainak rovására lehet pótolni. — Egyben kérjük régi előfizetőinket, kegyeskedjenek ismerőseik körében lapunkat ajánlani, őket előfizetésre buzdítani, mert csak az előfizetők számának tetemes emelkedése esetén lehet a fokozott igényeket kielégíteni.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* =====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* =====

XXXXXXXXX Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. XXXXXXXXXXX

Ajánlom dúsan felszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

